

Arrest

nr. 106 191 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, Tsjetsjenië. Op 26 november 2010 liet u uw huwelijk met M. M. (...) (O.V. X) registreren. Samen met uw partner hebt u 2 zoontjes, een tweeling. Jaren geleden werd u soms ondervraagd in het kader van algemene zuiveringsacties (zachistki), maar u kende geen noemenswaardige problemen. Op 5 september 2011 werd u 's nachts bruusk van uw bed gelicht door 2 zwart geüniformeerde mannen, kadyrovtsi. U werd meteen naar buiten geleid en meegenomen voor verhoor. U werd 24 uur vastgehouden. Tijdens uw detentie werd u geslagen en ondervraagd over uw neef, K. B. (...), een bekende rebel die in december 2005 om het leven kwam bij gevechten met de ordediensten. U

werd zonder voorwaarden vrijgelaten. De daaropvolgende weken kende u geen problemen en u dacht dat u met rust zou gelaten worden. Op 20 februari 2012 werd u echter opnieuw van uw bed gelicht. Opnieuw waren het 2 gemaskerde mannen die uw slaapkamer binnenvielen. Ook nu werd u voor verhoor weggeleid en opnieuw werd u gedurende een etmaal hardhandig ondervraagd. U ondertekende voor uw vrijlating een blanco document. Bij uw aankomst thuis nam u contact met een familielid, een zekere M. (...). Hij haalde u even later thuis op en bracht u naar een nicht in Alkhazurovo, bij wie u zou onderduiken tot aan uw vertrek naar België. U ging uw partner en uw tweelingzoonjes nog een drietal keer thuis bezoeken. Dat deed u, omwille van veiligheidsoverwegingen, 's nachts. Uw partner haalde, in de periode dat u ondergedoken leefde, internationale paspoorten af voor u, zichzelf en jullie kinderen. U ging af en toe nog wat bijklussen om geld te verdienen dat nodig was voor uw vlucht. Op 25 juli 2012 verliet u Tsjetsjenië. Een familielid bracht u met de auto naar Nazran, Ingoesjetië. Van daaruit reisde u per trein naar Moskou. In Moskou nam u het vliegtuig naar Frankrijk, waar u op 28 juli 2012 aankwam. Tevergeefs trachtte u om asiel te vragen in Frankrijk. Daarom reisde u, samen met uw gezinsleden, verder door naar België. U bereikte België op 6 augustus 2012 en dezelfde dag vroeg u asiel bij de daarvoor bevoegde instanties.

Gelijktijdig met u vroeg uw partner, M. M. (...) (O.V. 7.552.742), asiel bij de Belgische autoriteiten. Zij beroept zich op dezelfde asielmotieven.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op 2 arrestaties (september 2011 en februari 2012) door kadyrovtsi, die u ondervroegen over uw neef K. B. (...), een bekende rebel die in december 2005 om het leven kwam. Welnu, er moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw asielrelaas aannemelijk te maken, opdat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat de kern van uw asielrelaas – de hiervoor genoemde 2 arrestaties door kadyrovtsi – weinig logisch en plausibel is.

Immers, uit uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties blijkt dat u de 2 arrestaties verbindt aan uw neef K. B. (...), die in december 2005 op gewelddadige wijze om het leven kwam. Welnu, het is weinig logisch en plausibel dat u, 5 jaar na diens overlijden, opgepakt werd om verhoord te worden over uw neef. Zo werden u allerlei vragen gesteld over uw neef: waar hij was, bij wie hij was (CGVS 1, p.8). Alleen u zou opgepakt zijn voor verhoor, andere familieleden niet (CGVS 1, p.14). U verklaart (CGVS 1, p.14) dat uw neef K. (...) zou zijn omgebracht door kadyrovtsi. Daarom werd u gevraagd waarom kadyrovtsi u dan, jaren later, voor het eerst oppakten om u over hem te ondervragen. U hebt hiervoor geen enkele plausibele verklaring, maar daarenboven is het inderdaad weinig plausibel dat u zou ondervraagd zijn door ordediensten (kadyrovtsy) over uw neef, terwijl u verklaart dat dezelfde ordediensten zouden verantwoordelijk zijn voor diens dood. Deze onlogische samenhang tussen de dood van uw neef en uw eerste arrestatie, pas 5 jaar later, doet reeds in aanzienlijke mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas in het bijzonder.

In het licht van de hiervoor gedane vaststelling kan bovendien opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de aandacht van de autoriteiten in Tsjetsjenië zich hoofdzakelijk

toespitst op (naaste) familieleden van rebellen, die nog in leven zijn of waarvan het lot de autoriteiten niet bekend is en die mogelijk actueel nog een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid.

Er kan verder opgemerkt worden dat uw verklaringen over elementen die betrekking hebben op de centrale persoon in uw relaas, uw neef K. B. (...), onaannemelijk vaag zijn.

Zo bent u vooreerst onaannemelijk vaag over het moment waarop uw neef K. (...) om het leven zou gekomen zijn. In eerste instantie verklaart u totaal niet te weten wanneer hij vermoord werd; u hoorde enkel geruchten (CGVS 1, p.13). U weet niet waar K. (...) om het leven zou gekomen zijn (CGVS 1, p.14). Daarop werd u nogmaals gevraagd of u het moment van zijn overlijden niet kon benoemen. Daarop verklaart u (CGVS 1, p.14) dat het in 2004, 2005 of 2006 was en daarmee blijft u onaannemelijk vaag in uw antwoord, aangezien u er zelfs niet in slaagt om het precieze jaartal van het overlijden van uw neef te situeren. Blijkens uw verklaringen (CGVS 1, p.14) zou uw neef tijdens de beide Tsjetsjeense oorlogen gestreden hebben en nadien zou hij (onder meer) bommen geplaatst hebben, maar u weet niet of hij aan het hoofd van een rebellengroepering stond. K. B. (...) had een broer, een zekere "L. (...)". Ook hij zou vermoord zijn, maar u weet evenmin wanneer hij om het leven kwam (CGVS 1, p.13); u weet enkel dat hij eerder dan K. (...) om het leven kwam (CGVS 1, p.14), maar nauwkeuriger kunt u zijn dood evenmin preciseren. Welnu, dat u over essentiële elementen, die betrekking hebben op de centrale persoon van uw asielrelaas, dermate onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd voorts gevonden in tegenstrijdige verklaringen van u en uw partner over de periode waarin u ondergedoken leefde.

Een eerste tegenstrijdigheid werd gevonden in uw beider verklaringen over de contacten die jullie onderhielden in de periode dat u ondergedoken leefde.

Tijdens uw eerste asielgehoor verklaarde u (CGVS 1, p.11 & 12) dat u uw partner in voornoemde periode 2 à 3 keer bezocht. Kort nadien werd u gevraagd of u dan vaak telefonisch contact met uw partner onderhield: u beantwoordt deze vraag positief (CGVS 1, p.12). Tijdens uw tweede asielgehoor werd u gevraagd hoe vaak u telefonisch contact had met uw partner in de periode dat u ondergedoken leefde. Eerst verklaart u (CGVS 2, p.7) de frequentie van deze telefonische contacten zelfs niet bij benadering te kunnen duiden, maar uiteindelijk verklaart u dat u uw partner altijd met uw eigen mobiele telefoon contacteerde (CGVS 2, p.7). Uw partner, van haar kant, verklaarde echter dat de telefonische contacten tussen jullie beperkt bleven (4 à 5), aangezien u niet met uw eigen gsm belde (CGVS 2, gehoorverslag partner, p.5). Bij confrontatie met de verklaringen van uw partner, volhardde u enkel in uw eigen verklaringen (CGVS 2, p.7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet werd opgeheven. Van u en uw partner mochten ter zake eenduidiger verklaringen verwacht worden, aangezien u quasi uitsluitend aangewezen was op telefonisch contact met uw partner, omdat u ondergedoken was. Bovendien is het minstens bevreemdend te noemen dat u de frequentie van uw contacten met uw partner hoegenaamd niet wist te duiden (CGVS 2, p.7).

Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verband met de organisatie van uw vlucht uit uw herkomstland en meer bepaald het verkrijgen van de daarvoor benodigde reisdocumenten (internationaal paspoort).

Op de vraag of u de aanvraag voor een internationaal paspoort zelf hebt ingevuld, verklaarde u (CGVS 2, p.5) dat alles door uw partner werd geregeld. U verklaart voorts (CGVS 2, p.6) totaal niet te weten wie uw partner hielp bij het regelen van reispassen. Vervolgens werd u gevraagd of uw partner daarbij werd geholpen door iemand van haar of uw familie, waarop u uitdrukkelijk verklaart (CGVS 2, p.6) dat dit niet het geval was. Uw partner verklaarde (CGVS 2, gehoorverslag partner, p.3) dat zij de schriftelijke aanvragen voor jullie reispassen regelde en dat het enige wat u haar daarvoor bezorgde uw handtekening was. Uw partner werd om bijkomende uitleg gevraagd, waarop zij verklaarde (CGVS 2, gehoorverslag partner, p.3) dat in feite niet alles door haar persoonlijk werd geregeld; de meeste dingen werden door M. (...), de neef van uw tante, gedaan. Kort daarop verklaarde uw partner zelfs (CGVS 2, gehoorverslag partner, p.3) dat alles door M. (...) werd geregeld. Daar u verklaarde dat uw partner door niemand van jullie familie werd geholpen, werd u geconfronteerd met de uitspraken van uw partner, als zou zij wel geholpen zijn, in casu door M. (...), de neef van uw tante, waarop u uw eerdere verklaringen bijstelt en beweert dat de genoemde M. (...) zeker een tussenpersoon was (CGVS 2, p.6). Hierop werd u gevraagd of u dan aan M. (...) de getekende aanvraag voor uw reispass hebt meegegeven, waarop u verklaart (CGVS 2, p.6) dat u geen aanvraag schreef noch ondertekende. Uw partner verklaarde nochtans eerder dat u haar uw handtekening bezorgde met het oog op het aanvragen van reispassen (CGVS 2, gehoorverslag partner, p.3). U werd geconfronteerd met deze verklaring, waarop u beweert hiervoor geen uitleg te hebben en u herhaalt dat u totaal niets tekende, niet voor noch na de aanvraag (CGVS 2, p.6). Welnu, uw verklaringen en deze van uw partner, over een nochtans belangrijk aspect van uw asielrelaas, in casu de administratieve organisatie van uw uitreis uit uw herkomstland, zijn dermate volatiel en tegenstrijdig, waardoor uw geloofwaardigheid verder aangetast wordt.

Er werd verder vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over een belangrijk aspect van de inhoud van de door u gebruikte reisdocumenten voor uw reis van uw herkomstland naar de EU. Deze onwetendheid is zwaarwichtig omdat het vermoeden bestaat dat u bewust uw belangrijkste reisdocument, in casu de reispaspoorten van uzelf en uw gezinsleden, bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten. Blijkens uw verklaringen reisde u met originele reispaspoorten de EU binnen. In dat geval kan verondersteld worden, in het licht van uw verklaring dat u via Frankrijk de EU binnenkwam (CGVS 1, p.6), dat u beschikte over een geldig EU- of Schengenvisum. Er werd u daarom gevraagd voor welk EU-land u over een visum beschikte, maar u verklaart (CGVS 1, p.6) dit niet te weten. Dergelijke onwetendheid over een aspect van uw uitreis uit uw herkomstland is minstens opmerkelijk omdat u ruimschoots de tijd nam om uw vlucht te organiseren. Deze vaststelling is bovendien zwaarwichtig omdat, zeker in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, het vermoeden ontstaat dat u een geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Uw verklaring voor het niet voorleggen van uw internationaal paspoort, in casu dat u de reispassen weggooide uit angst om gerepatrieerd te worden naar uw thuisland (CGVS 1, p.4), is allerminst overtuigend te noemen. Uw geloofwaardigheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. U legt kopieën voor van de interne paspoorten van uzelf en uw partner en geboorteaktes van jullie kinderen. Deze documenten bevatten gegevens over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. U legt ook een kopie van uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw partner bevestigt. Ook deze band staat, in het kader van uw huidige asielaanvraag, niet ter discussie. Tijdens uw laatste asielgehoor legde u bijkomende documenten voor (paspoort van vader, moeder en moeder van neef K. B. (...), overlijdensakte vader, huwelijksakte ouders en foto's waarop K. B. (...) afgebeeld wordt) om uw band met K. B. (...) te staven. Zelfs indien deze documenten, hoewel ze van een povere kwaliteit (faxen) en vatbaar voor manipulatie (foto's) zijn, uw band met K. B. (...) staven, dan nog moet opgemerkt worden dat ze op generlei wijze uw beweerde vervolgingsfeiten bewijzen, maar vooral zijn ze niet in staat om de hiervoor gedane vaststellingen te verschonen of teniet te doen. Bijgevolg blijft de eindbeoordeling van uw asielaanvraag overeind.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in uw hoofde van uw partner M. M. (...) (O.V. 7.552.742) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, daar zij zich voor haar asielaanvraag op identieke asielmotieven als uzelf beroept.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissingen niet overeenstemmen met de werkelijkheid, dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en dat zij geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst te verlaten. Verwerende partij gaat volgens hen uit van verkeerde veronderstellingen.

Betreft de vaststelling van verwerende partij dat het weinig logisch en plausibel is dat eerste verzoekende partij, plots vijf jaar na het overlijden van haar neef werd opgepakt om over hem te worden verhoord, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zelf niet weet waarom zij pas vijf jaar later werd gearresteerd. Eerste verzoekende partij was zelf verrast over deze gebeurtenissen. Verder verduidelijken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij alleen maar een vermoeden heeft dat het Kadyrovtsi waren en zij wensen erop te wijzen dat heel veel details met betrekking tot de arrestatie van eerste verzoekende partij overeenkomen, waardoor er dan ook niet aan deze gebeurtenissen kan worden getwijfeld.

Aangaande de opmerking in de bestreden beslissingen dat uit de landeninformatie blijkt dat de aandacht van de autoriteiten in Tsjetsjenië zich hoofdzakelijk toespitst op familieleden van rebellen, die nog in leven zijn of waarvan het lot de autoriteiten niet bekend is, leggen verzoekende partijen uit dat zij één groot gezin vormden – de vader van eerste verzoekende partij zou voor haar neef en diens broer L. hebben gezorgd – en dat eerste verzoekende partij een “heel dichte band” had met haar neef.

2.2.3.2. De Raad bemerkt dat de bevestiging in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij geen idee heeft waarom zij pas vijf jaar na de dood van haar neef, die een rebel was, werd opgepakt voor ondervraging en dat zij slechts een vermoeden had dat zij zou ondervraagd zijn door Kadyrovtsi, bezwaarlijk als een plausibele verklaring kan worden aanzien voor de door verwerende partij vastgestelde onlogische samenhang tussen de dood van haar neef en haar eerste arrestatie, die pas vijf jaar na zijn dood heeft plaatsgevonden. De bevinding dat dergelijke onlogische gang van zaken reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen, wordt dan ook door de Raad bijgetreden.

Waar verzoekende partijen trachten aan te tonen dat zij (eerste verzoekende partij en haar familie) feitelijk één gezin vormden met de neven van eerste verzoekende partij, K. en L., merkt de Raad op dat verzoekende partijen dienaangaande uitgaan van een onvolledige lezing van de bestreden beslissingen. De Raad citeert ter verduidelijking de relevante passage uit de bestreden beslissingen: *"In het licht van de hiervoor gedane vaststelling kan bovendien opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de aandacht van de autoriteiten in Tsjetsjenië zich hoofdzakelijk toespitst op (naaste) familieleden van rebellen, die nog in leven zijn of waarvan het lot de autoriteiten niet bekend is en die mogelijk actueel nog een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid."* Voormelde informatie bevestigt derhalve het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden gebeurtenissen, aangezien de neef van eerste verzoekende partij reeds vijf jaar geleden werd gedood op het moment dat eerstgenoemde werd aangehouden. Het verweer dat verzoekende partijen dienaangaande bijbrengen, is dan ook niet dienstig. De Raad stelt verder nog vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen objectieve elementen aanbrengen die erop wijzen dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct of onvolledig is.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat heel veel details met betrekking tot de arrestatie van eerste verzoekende partij overeenkomen, waardoor er dan ook niet aan deze gebeurtenissen kan worden getwijfeld, wijst de Raad erop dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun vluchtproblematiek. Bovendien wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Volledigheidshalve wenst de Raad nog te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Nopens de constatering dat eerste verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de plaats en het moment waarop K. is overleden, de functie die hij in de rebellengroepering zou hebben gehad en het moment waarop L. is overleden, brengen verzoekende partijen aan dat K. beide oorlogen heeft meegemaakt als rebel, dat op een bepaald moment de twee neven vertrokken zijn om te gaan vechten aan de zijde van de rebellen en dat hun huis tijdens deze periode in brand werd gestoken.

Verder halen verzoekende partijen ter vergoelijking aan dat de familie van eerste verzoekende partij enkel van andere personen heeft vernomen dat K. werd vermoord, dat zij het lijk van K. nooit heeft gezien en dat K. dus ook niet door de familie werd begraven. L. werd wel begraven maar eerste verzoekende partij weet echt niet wanneer dat was, aldus verzoekende partijen.

2.2.4.2. Verwerende partij stelt het volgende in haar beslissingen; *"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op 2 arrestaties (september 2011 en februari 2012) door kadyrovtsi, die u ondervroegen over uw neef K. B. (...), een bekende rebel die in december 2005 om het leven kwam."* Verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift niet dat K. B. een bekende rebel was die in december 2005 kwam te overlijden. De Raad gaat er derhalve vanuit dat diens profiel en de datum waarop hij is overleden strookt met de werkelijkheid. De Raad stelt vervolgens vast dat het totaal niet geloofwaardig overkomt dat eerste verzoekende partij niet eens bij benadering zou kunnen zeggen – *"2004, 2005 of 2006"* (administratief dossier, stuk 7, p. 14) – wanneer K. B. werd gedood, waar dit gebeurd is en of hij aan het hoofd van een rebellengroep zou hebben gestaan. Er kan van haar redelijkerwijs worden verwacht dat zij nauwkeurige informatie zou hebben over een bekende rebel, zoals verwerende partij in haar beslissingen stelt, met wie zij zo'n *"heel dichte band"* zou hebben gehad. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot diens broer, L..

2.2.5.1. Wat betreft de onderling tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de manier waarop verzoekende partijen met elkaar communiceerden toen eerste verzoekende partij ondergedoken leefde, beamen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft gezegd dat zij haar echtgenote met haar eigen gsm opbelde, terwijl tweede verzoekende partij heeft gesteld dat zij met een andere gsm belde. Deze tegenstrijdigheid is volgens verzoekende partijen echter “*miniem*” en zij onderstrepen dat de overige verklaringen die zij in dit verband hebben afgelegd – met name het aantal keren dat zij hebben gebeld, het tijdstip en de duur van deze telefoongesprekken – wel overeenkomen.

2.2.5.2. De Raad kan verzoekende partijen niet bijtreden waar zij opperen dat het slechts om een minieme tegenstrijdigheid zou gaan. Zo heeft tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor duidelijk te kennen gegeven dat haar man “*niet met zijn eigen gsm belde*”, terwijl eerste verzoekende partij dan weer “*100% zeker*” was dat zij elke keer met haar eigen gsm had gebeld (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en stuk 5b, p. 5). Verwerende partij oordeelt terecht dat, aangezien eerste verzoekende partij ondergedoken leefde en zij quasi uitsluitend waren aangewezen op telefonisch contact, van verzoekende partijen dan ook kon worden verwacht dat zij hierover coherente verklaringen afleggen. De poging van verzoekende partijen om deze opmerkelijke tegenstrijdigheid te minimaliseren, kan de Raad niet overtuigen. Waar verzoekende partijen nog aanhalen dat de overige verklaringen die zij in dit verband hebben afgelegd, wel met elkaar overeenstemmen, wijst de Raad er in tegendeel op dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor niet eens bij benadering kon zeggen hoe vaak zij telefonisch contact heeft opgenomen met haar vrouw, terwijl tweede verzoekende partij zeer duidelijk kon aangeven dat het “*zeker niet meer dan 5 keer in totaal*” was (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en stuk 5b, p. 5). Wederom stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er niet in slagen om coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot het (telefonisch) contact dat zij met elkaar hielden gedurende de periode dat eerste verzoekende partij ondergedoken leefde, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.2.6.1. Aangaande de onderling tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd over de aanvraag en het verkrijgen van hun internationaal paspoort, verklaren verzoekende partijen enkel het volgende: “*Deze M. bracht enkel de papieren die moesten ingevuld worden. Hij was niet echt een tussenpersoon*”.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande uitleg absoluut niet strookt met de (initiële) verklaring van eerste verzoekende partij dat haar vrouw niet geholpen werd door iemand van hun familie, met de verklaring van tweede verzoekende partij dat alles door M. werd geregeld en evenmin met de verklaring van eerste verzoekende partij – die op zich al tegenstrijdig is met hetgeen zij initieel heeft verkondigd – dat M. zeker een tussenpersoon was. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen een gekunstelde uitleg naar voor brengen in hun verzoekschrift waarmee zij de zeer uiteenlopende verklaringen – zowel de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij als hun onderlinge verklaringen – met elkaar trachten te doen rijmen. Dergelijk verweer komt niet geloofwaardig over en is allerm minst van aard om afbreuk te doen aan het motief in kwestie.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat zij noch een aanvraag schreef noch ondertekende, terwijl tweede verzoekende partij verklaarde dat haar echtgenoot, eerste verzoekende partij, haar een handtekening bezorgde met het oog op het aanvragen van reispassen. Deze tegenstrijd wordt eveneens gehandhaafd aangezien verzoekende partijen dienaangaande geen specifiek verweer formuleren in hun verzoekschrift.

2.2.7. Inzake de door verwerende partij gedane vaststellingen met betrekking tot de reisdocumenten, halen verzoekende partijen opnieuw aan dat eerste verzoekende partij haar origineel paspoort persoonlijk heeft weggegooid in Frankrijk uit angst om te worden gerepatriëerd. Verzoekende partijen citeren hierbij de relevante passages uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij. De Raad stelt vast dat deze verklaring reeds door eerste verzoekende partij werd opgeworpen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat dergelijk excuus, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, niet door verwerende partij kan worden aanvaard. Het opnieuw oprakelen van hetzelfde excuus kan, gelet op het feit dat dit reeds door verwerende partij werd beoordeeld, geen afbreuk doen aan het motief in kwestie. De Raad wijst er verder nog op dat verwerende partij eveneens heeft vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen voor welk EU-land zij over een visum beschikte. Zij motiveert dat deze vaststelling zwaarwichtig is en dat hieruit eveneens het vermoeden ontstaat dat zij haar geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Verzoekende partijen

verschaffen in hun verzoekschrift geen verklaring voor deze opvallende onwetendheid, waardoor de door verwerende partij gedane bevinding wordt gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verwerende partij met recht kon stellen dat zij vermoedt dat eerste verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.8. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State om onder meer te benadrukken dat het niet noodzakelijk is dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp uit te maken van vervolging, zij vervolgens herhalen dat eerste verzoekende partij tweemaal werd gearresteerd, ondervraagd en vastgehouden door de autoriteiten in Tsjetsjenië omwille van haar familieband met een overleden Tsjetsjeense verzetsstrijder en zij nog aanhalen dat het voor hen niet mogelijk is om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen, omdat het net deze autoriteiten zijn die eerste verzoekende partij zoeken omdat zij familiebanden heeft met een (overleden) Tsjetsjeense verzetsstrijder, duidt de Raad erop dat het uiteenzetten van een theorie over de verschillende voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en het herhalen van de kern van hun asielproblematiek, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen, die terecht resulteren in het ongeloofwaardig bevinden het voorgehouden asielrelaas, te ontkrachten. Immers, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.9.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat verwerende partij niet twijfelt aan hun identiteit en evenmin aan hun afkomst uit Tsjetsjenië en dat verwerende partij in haar beslissingen opmerkt dat, hoewel de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging het risico loopt om problemen te ondervinden met de autoriteiten. Verzoekende partijen betogen dat eerste verzoekende partij wel degelijk door de autoriteiten wordt gelieerd met de rebellenbeweging en dat dit ten onrechte niet door verwerende partij wordt aanvaard.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij de neef zou zijn van *“een bekende rebel die in december 2005 om het leven kwam bij gevechten met de ordediensten”*, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. De voorgehouden vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad duidt er nogmaals op dat verwerende partij omwille van verschillende redenen geen geloof kon hechten aan de beweerde arrestaties en vasthoudingen van eerste verzoekende partij.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan hen dan ook niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen verwijzen naar en citeren passages uit verschillende rapporten en nieuwsberichten betreffende de veiligheids- en mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus/Tsjetsjenië om aan te tonen dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is en dat er nog steeds vele mensenrechtenschendingen plaatsvinden (bijlage 4, 5, 6 en 7 bij het verzoekschrift), doch brengen evenwel geen elementen aan die illustreren dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 17, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en

federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Daar waar in hoofde van tweede verzoekende partij een attest van een psycholoog van de "*Clinique de l'Exil*" van 18 juni 2013 wordt bijgebracht stellende dat zij geheugenproblemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die zij in het verleden heeft meegemaakt, stelt de Raad vast dat dit geen medisch attest betreft waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien wijst de Raad erop dat tweede verzoekende partij in geen van beide gehoren op het Commissariaat-generaal van 14 januari en 5 maart 2013 enig gewag heeft gemaakt van geheugenproblemen en zich evenmin in het verzoekschrift hierop beroept. Deze voorgehouden geheugenproblemen worden pas voor het eerst geattesteerd zes dagen voor de terechtzitting. Derhalve komt de inhoud van het voormelde attest van 18 juni 2013 als volstrekt ongeloofwaardig over. Verzoekende partij toont niet met een passend medisch attest aan dat zij niet in mogelijkheid is een volledig correct en eenduidig relaas naar voor te brengen.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT